

lönösen nagyjelentőségűek a külföldi biztosító társaságok díjtartalékának elhelyezéséről és az új járásbírók felállításáról készülő javaslatok. A *biztosító társaságok* és különösen a külföldi biztosító társaságok jogviszonyainak rendezése régóta foglalkoztatja az igazságügyminiszteriumot és különösen a külföldi biztosító társaságok díjtartalékának elhelyezése súlyos probléma, mert itt nehéz olyan megoldást találni, ami az állami érdek és a külföldi vállalatok harmónikus kielégítését biztosíthatná.

Pályaválasztás.

Szeged városa és a SzAK ünnepe.

(Saját tudósítónktól.) A köztudatba új fogalmak illeszkedtek be néhány év alatt, a mely idő a modern testi élet reneszánszának és a pedagógiai alapfogalmak gyökeres átalakulásának korszakát is jelenti. Mintha valami nagyszerű gyógyászati fölfedezéshez jutott volna el az emberiség. Hosszu, megőszítő, földregörnyedő szellemi erőfeszítés után észrevette, hogy a test fizikai energiájának majdnem fontosabb jó az élet eredményessége szempontjából, mint maga a szellemi tartalom. Amaz alapja, forrása, létföltétele emennek. Az új ember már ennek a csodaszzerű elbűvölő meggondolásnak a birtokában rendezi be életét. A természet visszahódította lelkéből lelkezett fiait.

A legteljesebb elismerés illeti tehát azokat a férfiakat, akik ennek a nagyszerű elvnek népszerűsítésére vállalkoztak és munkájukat lelkesedésükkel arányos sikerre vezették. A *Szegedi Atlétikai Klub*, mely csütörtökön avatja föl új sporttelepét, a testi nevelés

várát építette meg az ujszegedi hús ligetek alján. A friss gyepen, ahol apáink csak nagy ünnepek alkalmával rendezett kirándulásokon pihentették meg öreg tagjaikat, a mi gyermekeink már szinte otthonosabbak, mint a parketten. Divattá vált a sport és e minőségben a kedves bohóságoknak egész sorozata kapcsolódott hozzá. De soha sem volt még életrevalóbb divat, mint ez. Már megvan a maga külön fogalmi köre, szókincse, kodeksze, flörtje, költészete és naivsága. És megvan benne a tavasz és ifjúság bája, ennek a két legfőbb jónak semmi mással nem pótolható minden szépséges varázsa.

Taine ragyogó lapjai jutnak eszünkbe, melyeket az athéni stadiók országos ünnepeiről irt... Az a kor, mely művészetében az eddig elérhető legmagasabb eszményeket testesítette meg, azért jutott el fejlődésének bámulatraméltó fejlettségéhez, mert magát, az embert, a viruló, erős, álszemérem nélkül való, természetes érzésekkel megáldott ifjúságot tekintette a földi élet centrumául és céljául. A görög kor testi ideálja egyuttal a Platon embertipusa volt. S mikor Theodosik császár a negyedik század végén beszüntette az olympiai játékokat, az emberiség aranykorát fojtotta bele a középkori szellemi rab-szolgaság bus panaszhangjaiba. Nem is szárnyalt azontul az emberiség lelke, csak csuszott a földön, ahová a lelki megalázkodás kintja görnyesztette. Az olasz reneszánsz ébresztette föl újból a testiség ujjongó örömeit, a vér frissebb forrását, a szellem alkotó vágyát. S amint a déli népek vezető szerepe az idők folyamán átszállott az északi fajokra, ép úgy települt át más téjakra az egészséges és produktív élet föltételeinek ismerete is. A sportok szeretete a műveltség fejlődésével egyenes arányban áll.

Magyarország közállapotainak rendezetlensége és főleg pedagógiai elveinek avultsága mellett csak természetes, hogy nálunk igazi sport a szó legnemesebb értelmében, eddigelé ki sem fejlődhetett. A mi iskolás korunkban, sőt még egy évtizeddel is ezelőtt, a német testgyakorlási mód volt otthonos a tantervben. Hetenkint egy-két órán át céltalan és rendszertelen kar- és lábmozgásokat végeztünk. Holott már akkor nyilvánvaló volt, hogy Anglia jórészt kitűnő testnevelési rendszerének köszöni nagy tekintélyét és a belga iskolákban már a nyolcvanas években, a franciákban a kilencvenes években új és eredményesebb metódusokat léptettek életbe. Egyszerre jelentős fordulat állott be. Coubertin báró kezdeményezésére 1906-ban Athén olympiai játékokat rendezett s az egész világ figyelmét a modern sportra irányította. Azután a párisi, st.-louisi, a második athéni és londoni olimpiadok után 1912-ben elkövetkezett a híres stockholmi sportünnep, melynek jelentősége minden eddigit felülmult. Valóságos világcsődület volt az, melyből még a távoli Japán és China sem hiányzott. A fehér faj képviselői mellett ott voltak a néger, indián, maláji, mongol, polinéziai és turkomán fajok küldöttei. Egy nagy nemzetközi szolidaritásban egyesült a világ-részek minden emberfaja, mely talán akkor először érezte meg legintenzívebben az általános béke lelki szükségességét.

Az idők jele, hogy ma már nálunk is pompás föllendülésnek indult minden sport. Iskoláink tanterve még nem változott meg, de a régi merevségen már rést ütött a mai fiatalság természetes életvidámsága. Külföldön mind gyakoribbak a *Landeserziehungsheim* néven ismerős nevelőintézetek, melyek a test erőteljes fejlesztésére fektetik a fő-

utáni időben keményen csatázott az íróasztala mellett. Amikor másolnia kellett, amikor a fáradt, jóllakott ember mellé odaállott az álom és kábító lehetével beléfuja Rokoska szemébe. Ekkor csatázott Ádám. A szemhéjait kimeresztette és percekig így bámult a papirosra, de az álom egyre-egyre legyezgette a szeméit, kéjes érintéssel meg-megsimogatta szemhéjait és azok lassan-lassan megszükültek, összezsugorodtak; de a bágyadt Rokoska magához tért és kimeresztette a szeméit. Hónapok óta így folyt a nagy küzdelem, különös, megdöbbentő ijedségekkel. Rokoska elszánt energiával ült hozzá mindig a munkához és a munka elején büszkén vetette papirosra a peckes betűket. De mikor a megtagadott álom háboruba szólította, Rokoska is észrevette, hogy a toll nem áll oly keményen a kezében, az ujjai meggyöngyültek és a betűk, amiket mindig formásan állított fel a sorokban, meggyöngyültek, táncolni kezdenek, meglesik, mikor a szemére egészen ráül az álom és egymásba szaladnak, összegomolyodnak. Ilyenkor voltak a nagy ijedségek, mikor Rokoska felrezzent és kuszán, gagyogva bámultak rá a betűk. Rokoskának egy pillanatra elállott a szívére és rémülten nézett maga köré, hogy nem látta-e meg valaki a tisztviselők közül, hogy hogyan dolgozik. Titkosan belegyúrta az elrontott papirost a zsebébe és kiszaladt a vízvezetékhez, a hideg vizet rácsurgatta a halántékára s megdörzsölte vele a szeméit.

Egy napon Rokoskának turossa rétest készített az anyja ebédre, amit Ádám szenvedélyesen szeretett. Sokat evett, megivott rá két pohár vizet és szaladt vissza az irodába, hogy el ne késsék. Ádám pontosan érkezett a hivatalba, az asztalon már garadában hevert a sok irnivaló és Rokoska hozzákezdett a másoláshoz. Nyugalmas pihenéssel mozgolódott a széken, fáradt testének jól esett a pihenés és lábaival, amelyek száguldozva idehozták, az asztal alatt meglege-

detten harangozott. Rokoska fürgén kergette maga előtt a betűket és nagyon örvendezett azon, hogy ma békében maradhat, az álom nem jön érte. Ugy másolás közben elgondolkodott, hogy milyen furcsa az ő mindennapos délutáni ijedsége, miért is gondol mindig az alváshoz, amikor minden más dolgon törhetné a fejét... csak akarni kell és ébren marad, csak rémitgeti önmagát, hogy a szemére nehezedik valami... hogy elmosódnak a betűk és nyomja valami a fejét, roppant erővel... Neki kötelességei vannak... a betűknek egyenesen kell állaniuk... a család... mindig arra kell gondolni, hogy ébren van... nem szabad eldölnie, mint a betűknek... mennek azok maguktól is előre... csak a keze rajta legyen a papirosra, az már beletanult a hosszú idő alatt... csak emelnie kell a tollat, jár az magától, a girbe-gurba utakon... a fehér, kék, a lila papirosokon... Rokoska képzeletére különös szivárvány tűzött rá és meglebegték előtte a titokzatos színű másolópapírok...

Ekkor ébredt Rokoska arra a félelmetes jelenetre, hogy elaludt, hogy az irodafőnök a vállát rázza és rárivall:

— Miért lumpol mindig?

Rokoska nagyon szomorú volt, mikor haza indult és talán először érezte életében, hogy az emberek hálátlanok, köszívien nézik a mások szorgalmát és a henyék még bántják is a fáradozót. Ment, vánszorgott a tavaszi utcákon, elcsigázott testét alig hogy cipelte. De a makacssága nem hagyta csüggedni. Bandukolt, ballagott előre és biztatta önmagát:

— Egyszer volt, többet nem lesz. Vigyázni fogok, csak bele kell jönnöm. Nem szabad, nem szabad, — olyan leszek, mint voltam. Elaludni a hivatalban — pfui!...

Rokoskára nagy öröm várt odahaza. Megjött a sógor. Ádám roppant, mikor a táncmester megölelte, de visszakarolta szerelmesen. A familia már ünnepelte a tánc-

mestert, bor volt az asztalon és friss vacsora. Őde alkonyat ereszkedett alá a ház tájéka-ra és vacsora után a család kiült az udvarra. A földszintes házacska ráborultak az arany biboros palástok, amit a bucsuzó nap szó a szelid, a jó emberek gyönyörűségére. A föld, a falak, a rozzant ablakocskák színeskedtek, csillogtak, a szomorkodó platán is, az udvar közepén, opálos sugarakat ringatott zöld levelein. Rokoska kihozta a szobából a trombitát. Leányok, fiúk, akik a házban laktak, összegyűlekeztek és körülállották Ádámot. Rokoska magasra emelte a kürtöt és rázendített dalaira. Csönd volt az udvarban, az érzelmes nóták tisztán, lágyan suhantak keresztül a nesztelenségen. A táncmester felkelt helyéről és rálépett az igézet utjára. A leányokat, legényeket felállította két sorba és táncba vitte valamennyit. Lépegetett, ug-rándozott, a táncmester kommandírozott:

— Egy-kettő... egy-kettő... föl a fejjel, graciózan... Rokoska is emelgette a lábait és taktusosan trombitált. A puha, tavaszi földön keringtek, lejtöztek a csillogó szemű táncos párok, és a táncmester odalépett Juliskához, karcsu készséggel, előtte meghajolt. Rokoska minden erővel belefújt a kürtjébe, és zengett, harsogott a vidám nóta, a szöcske-ember meg fürgén emelgette, maga köré fonta, eleresztette, megölelte Juliskát. Rokoska mosolygott és küldte maga mellől a kicsiny gyermekeket:

— Menjetelek táncolni, a papával, mamával...

Barna árnyak szálltak le titkosan az udvarra, erősen esteledett és Rokoska abba hagyta a trombitálást. De a táncmester még forgatta, ölegette, szorongatta Juliskát a platánfa sátoros árnyékában. Ádám elindult feléjük és nézte őket egy darabig, majd nevetni kezdett és bucsuzott tőlük:

— He... he... ti rosszak... Aztán elment hazulról, trombitálni az éjszakában.